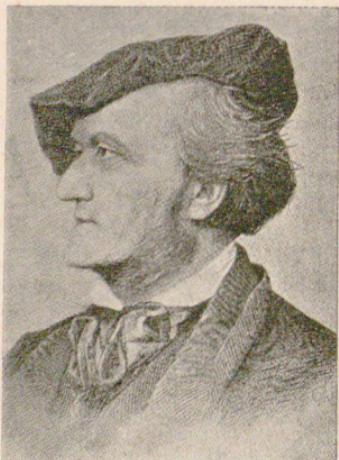

ция; едва шестмесечно дете, той загубва баща си, който заема служба по полицейското ведомство. Следъ като майката се оженя повтарно за актьора Лудвигъ Гайеръ, семейството се преселва въ Дрез-

Рихардъ Вагнеръ

денъ. Тукъ той посещава известното „Kreuzschule“, ала скоро умира и втория мажъ на майка му, и семейството наново се връща въ Лайпцигъ. Отначало В. е чувствувалъ едно неопредѣлено влѣчение къмъ изкуството, и едва къмъ 22 си година всесѣло се отдава на музиката. Преди това е ималъ даже поголѣма склонност къмъ поезията. Първият му творчески планъ е билъ да напише една драма въ Шекспировъ духъ. Поетът и музикантъ, обаче, сж живѣли въ еднаква степенъ въ артистичната природа на В., и като следствие отъ това щастливо двуединство — той става най-великия реформаторъ на музикалната драма. Музиката започва да занимава повече съзианието му, когато сестра му постъпва въ Лайпцигския градски театъръ. Като гимназистъ, той учи пиано при органиста Готлибъ Мюлеръ, а по-късно, като студентъ по философия — контрапунктъ при Теодоръ Байлингъ — канторъ-органистъ на

„Томаскирхе“. Въ това време многостранниятъ интереси на В. къмъ изкуствата се срѣдоточаватъ въ музиката, и той постепенно изоставя занятията по философия и естетика въ университета. Благодарение на всеобемящия свой духъ — само въ течение на 6 месеца, той овладява напълно учението за контрапунктъ. Около това време се отнасятъ и първите му опити въ композицията: една соната за пиано, една симфония и една увертиора, написани подъ силно Бетховеново влияние. Следъ едно късно пребиваване въ Виена, В. се отзовава въ Прага, започва първата си опера „Сватбата“ — довършена въ Лайпцигъ, но скоро унищожена отъ него като съвсемъ незрѣла работа. Като хордиригентъ въ Вюрцбургъ, той започва втората си опера „Фейтъ“, която довършва и, следъ връщането си 1834 въ Лайпцигъ, прави неспособчивъ опитъ да бѫде поставена на сцена.

Следната година, съ започването на новата опера „Любовна забрана“, получава място като музикдиректоръ въ театъра въ Магдебургъ. Тукъ В. довършва операта, и се оженва за артистката Вилхелмина Планеръ, ала бракътъ излиза нещастенъ — и скоро бива разторгнатъ. Следъ несполучливъ опитъ да се постави операта му въ Берлинъ, и следъ кратко пребиваване въ Кьонигсбергъ, той се отправя за Парижъ — градъ, който отдавна го е привличалъ. Тукъ го занимава единъ старъ планъ: да напише голѣма историческа опера по романа на Булвера — Риенци. Но къмъ осъществяването на този планъ той пристъпва едва презъ 1838 година, когато получава място на музикдиректоръ въ Рига. Тукъ В. работи върху „Риенци“ — едно творение въ стила на голѣмата французска опера. Поради изтичане на контракта, той напушта Рига и, следъ едно опасно плаване по море — свързано съ предисторията на „Хвърчащиятъ Хонандецъ“ — (поводътъ за написването му) — презъ Лондонъ и Болоня, се отзовава направо въ Парижъ. Тукъ В. прави напразни усилия да си пробие путь като компонистъ, но бива принуденъ съ аранжиране на чужди работи да изкарва прехраната си. Въ дни на голѣма не-